

MONITOR KOREAŃSKI

„Monitor Koreański” omawia i komentuje najważniejsze wydarzenia związane z aktualną sytuacją polityczną, gospodarczą i społeczną w Korei Południowej, ze szczególnym naciskiem na działania Korei Południowej w regionie Europy Środkowej oraz relacje międzykoreańskie.

DR JOANNA BECZKOWSKA

OŚRODEK SPRAW AZJATYCKICH
UNIwersytet ŁÓDZKI

MONITOR KOREAŃSKI

KWIECIEŃ 2026

DYPLOMATYCZNA OFENSYWA PJONGJANGU? W kwietniu Korea Północna wyraźnie zintensyfikowała swoją aktywność dyplomatyczną, skierowaną do konkretnych państw. Pjongjang kontynuuje wznawianie placówek dyplomatycznych w takich państwach jak Białoruś, jednocześnie organizując spotkania wysokiego szczebla z przedstawicielami Rosji i Chin. Towarzyszyła temu konsekwentna, konfrontacyjna retoryka wobec Zachodu i instytucji międzynarodowych, czego przykładem była ostra reakcja na rezolucję ONZ dotyczącą praw człowieka. Jednocześnie aktywność dyplomatyczna KRLD nie przekłada się na otwarcie wobec Korei Południowej. Pomimo sygnałów koncyliacyjnych ze strony Seulu, Pjongjang utrzymuje kurs konfrontacyjny, czego wyrazem były kolejne testy raketowe oraz brak odpowiedzi na propozycje współpracy.

I. WYDARZENIA SZCZEBŁA CENTRALNEGO

3 kwietnia: inicjatywa zmiany konstytucji została podjęta przez rządzącą partię. Rząd Korei Południowej zatwierdził projekt nowelizacji konstytucji, otwierając drogę do jego procedowania w Zgromadzeniu Narodowym. Inicjatywa, podjęta przez rządzącą Partię Demokratyczną i mniejsze ugrupowania liberalne, ma na celu zarówno dostosowanie ustawy zasadniczej do zmian społecznych, jak i wzmocnienie mechanizmów kontroli władzy wykonawczej. Kluczowym elementem projektu jest zaostrenie wymogów dotyczących wprowadzania stanu wojennego: prezydent byłby zobowiązany do niezwłocznego uzyskania zgody parlamentu, a brak jej udzielenia w ciągu 48 godzin skutkowałby automatycznym unieważnieniem decyzji. Projekt przewiduje również rozszerzenie preambuły konstytucji o odniesienia do kluczowych ruchów prodemokratycznych, w tym powstania w Gwangju (1980) oraz protestów w Pusan i Masan z 1979 roku. Zabieg ten ma znaczenie symboliczne, wzmacniając legitymizację demokratyczną państwa i wpisując współczesny porządek konstytucyjny w szerszą narrację historyczną.

Prezydent Lee Jae-myung wezwał do ponadpartyjnego poparcia dla reformy, jednak brak udziału głównej partii opozycyjnej, Partii Siła Narodu, wskazuje na potencjalne trudności w osiągnięciu wymaganej większości dwóch trzecich głosów. Jeśli projekt uzyska aprobatę parlamentu w przewidzianym terminie, referendum konstytucyjne może zostać przeprowadzone równoległe z wyborami samorządowymi 3 czerwca.

Inicjatywa stanowi próbę jednoczesnego wzmocnienia instytucjonalnych zabezpieczeń demokracji oraz aktualizacji ram ustrojowych państwa po niemal czterech dekadach od ostatniej nowelizacji.

7 kwietnia: działania mające na celu dywersyfikację dostaw surowców zostały podjęte przez rząd. Szef kancelarii prezydenta Kang Hoon-sik zapowiedział wizyty w Kazachstanie, Arabii Saudyjskiej i Omanie w charakterze specjalnego wysłannika ds. strategicznej współpracy gospodarczej. Celem wizyt jest zabezpieczenie alternatywnych dostaw ropy naftowej. Inicjatywa stanowi odpowiedź na rosnące ryzyko zakłóceń w regionie Bliskiego Wschodu, przy jednoczesnym wysokim uzależnieniu Korei Południowej od dostaw przez Cieśninę Ormuz (ok. 61% importu). Działania te uzupełniają wcześniejsze porozumienie ze Zjednoczonymi Emiratami Arabskimi dotyczące priorytetowych dostaw surowców, które już zaczęły docierać do kraju. Równoległe rząd prowadzi skoordynowane działania stabilizacyjne na rynku krajowym, obejmujące m.in. priorytetową alokację surowców dla sektora medycznego oraz monitoring dostępności i cen kluczowych produktów przemysłowych.

12 kwietnia: nowy komitet ds. bezpieczeństwa publicznego został utworzony. Rząd ogłosił utworzenie prezydenckiego komitetu ds. bezpieczeństwa obywateli, na czele którego stanie Lee Jae-myung. Nowe ciało ma pełnić funkcję centralnego ośrodka decyzyjnego, koordynującego politykę bezpieczeństwa w kluczowych obszarach, takich jak wypadki przemysłowe, samobójstwa, klęski żywiołowe, bezpieczeństwo ruchu drogowego oraz ochrona dzieci. Inicjatywa, ogłoszona w kontekście zbliżającego się Narodowego Dnia Bezpieczeństwa, ustanowionego po katastrofie promu Sewol, wskazuje na próbę dalszej centralizacji i systematyzacji zarządzania ryzykiem publicznym. Włączenie przedstawicieli sektora prywatnego do struktury komitetu sugeruje jednocześnie nacisk na model zarządzania wielopoziomowego i zwiększenie efektywności implementacyjnej.

14 kwietnia: apel o deeskalację napięć na Bliskim Wschodzie został wystosowany przez Seul. Prezydent Lee Jae-myung wezwał strony konfliktu na Bliskim Wschodzie do podjęcia „odważnego kroku w kierunku pokoju”, w kontekście utrzymującego się napięcia wokół kruchego zawieszenia broni między USA a Iranem. Wystąpienie, wygłoszone podczas posiedzenia rządu, wpisuje się w rosnące obawy Seulu o globalne konsekwencje przedłużającego się konfliktu, w tym destabilizację rynków energii i zakłócenia w łańcuchach dostaw. Równoległe prezydent Lee przedstawił działania o charakterze strukturalnym, nakierowane na ograniczenie podatności gospodarki na szoki zewnętrzne. Wśród priorytetów wskazano dywersyfikację łańcuchów dostaw, przyspieszenie średnio- i długoterminowej restrukturyzacji przemysłowej oraz rozwój gospodarki o obiegu zamkniętym, w tym projektów związanych

z redukcją wykorzystania plastiku. Kierunek ten odzwierciedla szerszą strategię wzmacniania odporności gospodarczej w warunkach rosnącej niepewności geopolitycznej.

19 kwietnia: w kraju odbyły się obchody rocznicy prodemokratycznego powstania. Prezydent Lee Jae-myung w wystąpieniu wygłoszonym na Cmentarzu Narodowym w Seulu podkreślił znaczenie dziedzictwa prodemokratycznych protestów z 1960 r., które doprowadziły do obalenia rządów pierwszego prezydenta Republiki Korei, Rhee Syngmana. W przemówieniu prezydent nawiązał do współczesnych wyzwań politycznych, wskazując na konieczność ochrony instytucji demokratycznych przed zagrożeniami wewnętrznymi. Odwołał się również do wydarzeń z 2024 r. (wprowadzenie stanu wojennego przez Yoon Suk-yeola), sugerując, że mobilizacja społeczna odegrała kluczową rolę w przeciwstawieniu się próbom naruszenia porządku konstytucyjnego. Prezydent Lee zaakcentował, że stabilność demokracji jest ściśle powiązana z kwestiami społecznymi, takimi jak nierówności i warunki życia obywateli, które mogą sprzyjać tendencjom autorytarnym.

19-24 kwietnia: wizyta państwowa do Wietnamu i Indii została odbyta przez prezydenta Lee Jae-myunga. Podróż obejmowała spotkania na najwyższym szczeblu oraz działania na rzecz pogłębienia współpracy gospodarczej i politycznej z kluczowymi partnerami w regionie Indo-Pacyfiku. W New Delhi prezydent Lee odbył rozmowy z premierem Narendrą Modim, zakończone podpisaniem memorandum o współpracy oraz wspólnym wystąpieniem dla mediów. Program wizyty uwzględniał także udział w forum biznesowym oraz spotkania z przedstawicielami diaspory koreańskiej. Rozmowy koncentrowały się na rozwoju współpracy gospodarczej, technologicznej oraz w zakresie bezpieczeństwa.

Następnie w Hanoi prezydent spotkał się z najwyższymi władzami Wietnamu, w tym z przywódcą państwa To Lamem, premierem Le Minh Hung oraz przewodniczącym Zgromadzenia Narodowego Tran Thanh Manem. Podobnie jak w Indiach, rozmowom towarzyszyło podpisanie porozumień oraz organizacja forum biznesowego.

27 kwietnia: partnerstwo na rzecz rozwoju AI zostało zwarte z Google. Korea Południowa zacieśniła współpracę z Google DeepMind w celu przyspieszenia rozwoju krajowego ekosystemu sztucznej inteligencji oraz promowania odpowiedzialnego wykorzystania technologii AI. Porozumienie zostało podpisane w Seulu podczas wizyty CEO firmy, Demisa Hassabisa, który spotkał się z prezydentem Lee Jae-myung oraz ministrem nauki Bae Kyung-hoonem. Współpraca ma wspierać realizację rządowego programu K-Moonshot, zakładającego wykorzystanie AI do rozwiązywania kluczowych wyzwań

technologicznych i społecznych. Projekt ten ma na celu m.in. zwiększenie produktywności badań naukowych oraz wdrożenie rozwiązań AI w 12 strategicznych obszarach, takich jak biotechnologia, energetyka, sektor kosmiczny czy półprzewodniki. Podpisane memorandum obejmuje rozwój wspólnych badań nad zastosowaniami AI w nauce i technologii, kształcenie kadr oraz promowanie standardów bezpiecznego i odpowiedzialnego wykorzystania sztucznej inteligencji. Zacieśnienie współpracy z Google DeepMind oraz rosnąca liczba kontaktów prezydenta z globalnymi liderami branży (m.in. Sam Altman czy Jensen Huang) wskazują na intensyfikację działań Korei Południowej w obszarze dyplomacji technologicznej oraz dążenie do budowy silnej pozycji w globalnym wyścigu AI.

28 kwietnia: liberalizacja zasad finansowania badań została wprowadzona przez rząd. Rząd przyjął nowelizację przepisów wykonawczych do ustawy o krajowym systemie badań i rozwoju (R&D), zakładającą znaczące zwiększenie autonomii badaczy w zakresie wydatkowania środków publicznych. Kluczowym elementem reformy jest utworzenie nowej kategorii budżetowej, tzw. „funduszu innowacji badawczej” (연구혁신비), który umożliwi elastyczne wykorzystanie części środków bez konieczności szczegółowego przypisywania ich do określonych kategorii kosztów. Nowe rozwiązanie pozwala naukowcom przeznaczyć do 10% kosztów bezpośrednich projektu na dowolne potrzeby badawcze, takie jak zakup materiałów, koszty podróży czy organizacja spotkań, bez wcześniejszych ograniczeń administracyjnych. Jednocześnie zniesiono część wymogów formalnych, m.in. obowiązek udziału osób zewnętrznych w spotkaniach finansowanych ze środków projektowych czy konieczność wcześniejszej zgody na wydatki. Reforma obejmuje także zmianę zasad wykorzystania kosztów pośrednich, co umożliwi finansowanie nowych kategorii kosztów, np. usług opartych na sztucznej inteligencji, bez konieczności każdorazowej zmiany regulacji. Nowe przepisy mają wejść w życie stopniowo, a pełne wdrożenie planowane jest na rok 2027.

Reforma wpisuje się w szerszą strategię rządu ukierunkowaną na zwiększenie produktywności badań oraz ograniczenie obciążeń biurokratycznych, które mają utrudniać koncentrację naukowców na pracy badawczej. Liberalizacja zasad finansowania R&D wskazuje na próbę przejścia od modelu kontroli administracyjnej do modelu opartego na zaufaniu i efektywności, co ma wzmocnić konkurencyjność Korei Południowej w obszarze innowacji technologicznych.

28 kwietnia: śledztwa wobec Coupang wywołało napięcia w relacjach z USA. Grupa 96 południowokoreańskich parlamentarzystów potępiła działania części amerykańskich polityków, uznając je za ingerencję w krajowe postępowanie prawne dotyczące spółki Coupang. Wspólne stanowisko

parlamentarzystów Partii Demokratycznej, przekazane amerykańskiej ambasadzie, stanowi odpowiedź na list republikańskich członków Izby Reprezentantów USA, którzy zakwestionowali sposób prowadzenia dochodzenia w sprawie wycieku danych i skrytykowali jego dyskryminacyjny charakter wobec firmy powiązanej z rynkiem amerykańskim. Seul interpretuje te działania jako próbę wywarcia presji politycznej. W reakcji parlamentarzyści podkreślili nadrzędność krajowych procedur prawnych oraz brak możliwości negocjowania suwerenności sądowej, wskazując na ryzyko stworzenia precedensu umożliwiającego dużym podmiotom gospodarczym wpływanie na postępowania poprzez kanały dyplomatyczne. Prezydent Lee Jae-myung wezwał do rozwiązywania sporów w oparciu o zasadę wzajemnego szacunku, sygnalizując dążenie do ograniczenia napięć przy jednoczesnym utrzymaniu twardego stanowiska w kwestiach jurysdykcyjnych. Cała sytuacja stanowi test równowagi między sojuszem z USA a autonomią regulacyjną Korei Południowej w obszarze gospodarki cyfrowej.

30 kwietnia: możliwa redukcja wojsk USA w Korei Południowej została zdementowana przez Prezydenta. Lee Jae-myung zdementował pogłoski dotyczące ewentualnego wycofania lub zmniejszenia liczby wojsk amerykańskich stacjonujących na Półwyspie Koreańskim, podkreślając, że obecnie nie toczą się żadne rozmowy między Seulem a Waszyngtonem w tej sprawie. Oświadczenie to pojawiło się w reakcji na wypowiedź Donalda Trumpa, który zasugerował możliwość redukcji sił USA w Niemczech w ramach szerszego przeglądu globalnej obecności militarnej Stanów Zjednoczonych. Administracja w Seulu zaznaczyła, że uważnie monitoruje potencjalne zmiany w globalnym rozmieszczeniu sił amerykańskich, jednocześnie akcentując brak przesłanek do obaw o przyszłość kontyngentu USFK (United States Forces Korea).

30 kwietnia: spotkanie z przedstawicielami związków zawodowych zostało zorganizowane w Błękitnym Domu. Prezydent Lee Jae-myung zaprosił przedstawicieli dwóch największych organizacji zrzeszających związki zawodowe (Koreańska Konfederacja Związków Zawodowych oraz Federacja Koreańskich Związków Zawodowych), a także reprezentantów różnych sektorów na uroczystość Święta Pracy w rezydencji prezydenckiej. Było to pierwsze takie wydarzenie oficjalnie zorganizowane przez Błękitny Dom, jak i pierwszy przypadek wspólnego udziału obu organizacji związkowych w wydarzeniu tej rangi. Inicjatywa wpisuje się w deklarowaną przez rząd orientację na „szacunek dla pracy” oraz symbolicznie nawiązuje do przywrócenia nazwy Święta Pracy (po dekadach funkcjonowania jako „Dzień Pracownika”) i nadania mu statusu dnia wolnego od pracy. W wymiarze politycznym wydarzenie ma wzmocniać dialog między rządem, pracodawcami i związkami zawodowymi, a także podkreślać prospołeczny profil administracji. W wystąpieniu prezydent zapowiedział kierunki polityki pracowniczej, w tym działań na rzecz ograniczenia wypadków

przy pracy oraz bardziej sprawiedliwej redystrybucji owoców wzrostu gospodarczego. Jednocześnie, w kontekście rosnących napięć w relacjach pracowniczych (m.in. zapowiedzi strajków w dużych przedsiębiorstwach), zwrócił uwagę na konieczność odpowiedzialności po stronie związków zawodowych, sygnalizując próbę wyważenia między wsparciem dla pracowników a stabilnością gospodarczą.

30 kwietnia: współpraca dotycząca minerałów krytycznych została omówiona z Demokratyczną Republiką Konga. W Seulu odbyło się drugie posiedzenie dwustronnej komisji ds. współpracy, któremu przewodniczyli przedstawiciele resortów spraw zagranicznych obu państw. Strony uzgodniły pogłębianie wzajemnie korzystnej współpracy w obszarze kluczowych minerałów, w tym kobaltu, litu, niklu i miedzi, co wpisuje się w dążenia Korei Południowej do dywersyfikacji źródeł surowców niezbędnych dla zaawansowanych technologii. Rozmowy objęły również kwestie gospodarcze, w tym rozwój handlu i inwestycji oraz stworzenie stabilnych ram prawnych dla współpracy, ze szczególnym uwzględnieniem negocjacji dotyczących umowy o ochronie inwestycji. Obie strony zadeklarowały wolę ich przyspieszenia. Ponadto podkreślono znaczenie współpracy w obszarach rozwojowych, takich jak edukacja czy rolnictwo oraz zapowiedziano dalszą koordynację przed planowanym w czerwcu w Seulu spotkaniem ministrów spraw zagranicznych Korea–Afryka. Spotkanie wpisuje się w szerszą strategię Seulu wzmacniania relacji z państwami afrykańskimi, szczególnie w kontekście rosnącej globalnej konkurencji o dostęp do surowców krytycznych.

30 kwietnia: współpraca wobec kryzysu energetycznego została omówiona z Australią. Ministrowie spraw zagranicznych i gospodarki obu państw, Penny Wong i Cho Hyun, ogłosili „Korea–Australia Joint Statement on Energy and Resource Security”, podkreślając wolę zacieśnienia współpracy w celu zapewnienia stabilnych dostaw kluczowych surowców energetycznych w obliczu rosnącej niestabilności na rynkach globalnych, związanej m.in. z konfliktem na Bliskim Wschodzie. Dokument zakłada utrzymanie bezpiecznych i przewidywalnych łańcuchów dostaw takich surowców jak LNG, paliwa płynne czy kondensat, a także rozwój mechanizmów konsultacji i wzajemnego informowania w przypadku potencjalnych zakłóceń. Strony zadeklarowały również współpracę na rzecz zwiększenia odporności łańcuchów dostaw poprzez wspieranie otwartego handlu, przeciwdziałanie restrykcjom eksportowo-importowym oraz pogłębianie współpracy regionalnej i transformacji energetycznej. Porozumienie odzwierciedla silną współzależność energetyczną obu krajów: Australia pozostaje głównym dostawcą LNG i surowców dla Korei Południowej, podczas gdy Seul eksportuje do Australii produkty rafinowane. W tym kontekście deklaracja ma na celu zabezpieczenie ciągłości wzajemnych dostaw w warunkach zwiększonej zmienności rynkowej.

KOMENTARZ

Wybory lokalne jako test przed prezydenckimi W kwietniu scena polityczna w Korei Południowej była zdominowana przygotowaniem do wyborów lokalnych w czerwcu, przede wszystkim w kontekście nominacji. Na szczególną uwagę zasługują jednak wybory uzupełniające do parlamentu, które mają odbyć się tego samego dnia. Z reguły miały one ograniczone znaczenie, jednak w tym roku swoje kandydatury zgłosili znaczący politycy. Decyzja Cho Kuka o starcie w Pyeongtaek oraz równoległe wejście Han Dong-hoona do rywalizacji w Pusanie wskazują, że wybory te pełnią funkcję wczesnego testu potencjału prezydenckiego obu polityków. Oznacza to także personalizację kampanii oraz przesunięcie jej ciężaru z poziomu lokalnego na ogólnokrajowy. W kontekście zbliżających się kampanii wyborczych nasuwają się trzy wnioski.

Po pierwsze, start Cho Kuka może sygnalizować fragmentację i napięcia w obrębie szeroko rozumianego obozu liberalnego. Cho jako minister sprawiedliwości w rządzie Moon Jae-ina miał kierować reformą prokuratury, mającą na celu ograniczenie uprawnień śledczych. W ten sposób wszedł w konflikt z ówczesnym prokuratorem generalnym, Yoon Suk-yeolem. W tamtym czasie spór ten działał na korzyść Yoona, stojącego na „straży rządów prawa”, który wszedł do polityki i ostatecznie został prezydentem. Zaś Cho Kuk podał się do dymisji w związku z oskarżeniami dotyczącymi nadużyć ze strony jego rodziny. Cho powrócił do polityki zakładając Partię Odbudowy Korei, skupiającą się przede wszystkim na ostrej krytyce konserwatystów. W obecnej sytuacji, czyli po impeachmentie Yoon Suk-yeola, Cho Kuk ma możliwość mobilizowania elektoratu. Dla rządzącej Partii Demokratycznej oznacza to jednak ryzyko rozproszenia głosów.

Po drugie, wybory ujawniają strukturalne słabości głównej partii opozycyjnej, Partii Siła Narodu. Problemy z rekrutacją konkurencyjnych kandydatów, wewnętrzne podziały oraz spadające poparcie sondażowe wskazują na kryzys przywództwa i ograniczoną zdolność mobilizacji elektoratu. Wskaźniki poparcia na poziomie 15–20% w badaniach opinii publicznej sugerują erozję bazy wyborczej i brak przekonującej narracji politycznej. Dla Partii Siła Narodu wybory te mają charakter defensywny: stawką nie jest ekspansja polityczna i przejmowanie wyborców, lecz ograniczenie strat i odbudowa minimalnej

spójności organizacyjnej. Stąd start Han Dong-hoona (byłego lidera partii) w Pusanie, tradycyjnym „bastionie” konserwatystów

Po trzecie, widoczny jest szerszy trend „prezydenccjalizacji” polityki parlamentarnej. Kandydaci wykorzystują wybory uzupełniające jako platformę do budowy kapitału politycznego w perspektywie przyszłych wyborów krajowych. Należy spodziewać się, że właśnie w tonie ogólnokrajowych obietnic wyborczych charakterystycznych dla kampanii prezydenckich, a nie tylko lokalnych reformach budowana będzie retoryka takich kandydatów jak Cho Kuk czy Han Dong-hoon.

Wysokie poparcie publiczne dla Prezydenta. Poparcie społeczne dla prezydenta Lee Jae-myunga utrzymuje się na bardzo wysokim poziomie, co wskazuje na stabilną legitymizację polityczną jego administracji w pierwszym roku rządów. Wskaźniki aprobaty na poziomie ok. 66–69%, utrzymywane konsekwentnie w kolejnych badaniach, sugerują nie tylko konsolidację elektoratu rządzącej partii, ale także relatywną słabość opozycji, której poparcie spadło do rekordowo niskich poziomów. Sprzyja to obozowi władzy w kontekście nadchodzących wyborów lokalnych i wzmacnia narrację o potrzebie „stabilności politycznej”.

Jednocześnie dane ujawniają istotne pęknięcie pokoleniowe, które może mieć długofalowe konsekwencje. Wyraźnie niższe poparcie wśród wyborców w wieku 20–29 lat (ok. 48%) kontrastuje z bardzo wysokim poziomem aprobaty wśród starszych grup, w tym elektoratu tradycyjnie bardziej konserwatywnego. Źródłem tego dysonansu są przede wszystkim czynniki strukturalne: pogarszająca się sytuacja na rynku pracy młodych (m.in. w wyniku automatyzacji i wdrażania AI), brak wyraźnie ukierunkowanych polityk młodzieżowych oraz postrzeganie agendy rządu jako oderwanej od codziennych problemów tej grupy. W efekcie rośnie odsetek młodych wyborców, którzy nie popierają żadnej partii. Choć obecne wysokie notowania prezydenta wzmacniają krótkoterminową stabilność polityczną, utrzymująca się erozja poparcia wśród młodszych pokoleń może w przyszłości ograniczyć zdolność obozu rządzącego do reprodukcji władzy, zwłaszcza w bardziej konkurencyjnych wyborach ogólnokrajowych, nieobarczonych świeżą pamięcią próby zamachu stanu i impeachmentu konserwatywnego prezydenta, Yoon Suk-yeola.

II. KOREA POŁUDNIOWA I EUROPA ŚRODKOWO-WSCHODNIA

1 kwietnia: kolejny etap realizacji kontraktów zbrojnych z Polską został rozpoczęty. Hanwha Aerospace rozpoczęła realizację kolejnego etapu strategicznego kontraktu zbrojeniowego z Polską dotyczącego systemów wieloprowadnicowych wyrzutni rakiet „Chunmoo”. Spółka zawarła umowy licencyjne i na dostawy komponentów z polsko-koreańskim joint venture utworzonym z WB Electronics, co formalizuje długoterminową współpracę przemysłową do 2033 r. Porozumienie stanowi element wykonawczy wcześniejszego kontraktu o wartości ok. 5,6 bln wonów na dostawy pocisków kierowanych. Był to jeden z największych kontraktów w historii koreańskiego eksportu zbrojeniowego. Współpraca zakłada nie tylko eksport uzbrojenia, lecz także transfer technologii i rozwój zdolności produkcyjnych w Polsce, wpisując się w model lokalizacji produkcji i budowy partnerstw przemysłowych.

2 kwietnia: raport inwestycyjny został opublikowany przez KBC Poland i KITA. Korea International Trade Association oraz Korea Business Chamber Poland opublikowały „KBC Poland Policy White Paper”, zawierający postulaty koreańskich firm działających w Polsce dotyczące poprawy warunków inwestycyjnych i zwiększenia konkurencyjności kosztowej produkcji. Dokument obejmuje 61 rekomendacji w obszarach takich jak energetyka, rynek pracy, system podatkowy czy administracja. Część postulatów została już wdrożona, m.in. wprowadzenie szybkiej ścieżki wydawania pozwoleń na pracę czy usprawnienia w systemie podatkowym i administracyjnym, co wskazuje na rosnącą skuteczność działań lobbingsowych koreańskiego biznesu w Polsce. Kolejne propozycje, w tym rozszerzenie wsparcia dla sektorów energochłonnych (szczególnie branży baterii), pozostają w trakcie rozpatrywania przez polskie władze. Publikacja raportu odzwierciedla rosnące znaczenie Polski jako kluczowego hubu dla koreańskich inwestycji w Europie oraz wpisuje się w szerszą strategię Seulu wspierania ekspansji zagranicznej swoich przedsiębiorstw poprzez aktywne kształtowanie otoczenia regulacyjnego w państwach partnerskich.

3 kwietnia: do przetargu na dostawę wołów bojowych w Rumunii została włączona Korea Południowa. Hanwha Aerospace ogłosiła udział w przetargu na dostawę bojowych wołów piechoty dla Rumunii, rywalizując z europejskimi koncernami, w tym Rheinmetall oraz BAE Systems Hägglunds. Projekt zakłada modernizację 298 przestarzałych pojazdów rumuńskiej armii i jest postrzegany jako kluczowy dla dalszej ekspansji na rynki Europy Środkowo-Wschodniej.

W odpowiedzi na przewagę konkurencji wynikającą z unijnych mechanizmów wsparcia dla producentów lokalnych, Hanwha Aerospace zaproponowała szeroką strategię lokalizacyjną, obejmującą produkcję do 80% pojazdów na miejscu oraz inwestycje o wartości ok. 1,3 bln wonów w zakłady produkcyjne i zaplecze badawczo-rozwojowe. Równoległe rząd Republiki Korei zadeklarował wsparcie finansowe dla projektu poprzez instrumenty kredytowe, co wskazuje na skoordynowane działania państwa i sektora prywatnego na rzecz przełamania barier wejścia na europejski rynek zbrojeniowy. Decyzja władz rumuńskich w sprawie wyboru wykonawcy spodziewana jest jeszcze w bieżącym roku.

9 kwietnia: biuro Seoul Guarantee Insurance zostało otwarte w Polsce.

Ambasador Republiki Korei, Tae Jun-youl, wziął udział w uroczystości otwarcia przedstawicielstwa Seoul Guarantee Insurance (SGI) w Polsce. W wydarzeniu uczestniczyli przedstawiciele polskiego sektora finansowego, instytucji finansowych oraz firm koreańskich, a rozmowy dotyczyły rozwoju współpracy gospodarczej. W swoim wystąpieniu ambasador podkreślił znaczenie ubezpieczeń gwarancyjnych jako narzędzia wspierającego działalność przedsiębiorstw oraz pogłębiania współpracy gospodarczej między Koreą a Polską.

12-13 kwietnia: poziom dwustronnych relacji między Polską a Koreą Południową został podniesiony.

Premier Donald Tusk złożył oficjalną wizytę w Korei Południowej, spotykając się z prezydentem Lee Jae-myungiem oraz innymi kluczowymi przedstawicielami władz. Głównym rezultatem rozmów było podniesienie relacji dwustronnych do poziomu kompleksowego partnerstwa strategicznego, co odzwierciedla rosnące znaczenie współpracy politycznej, gospodarczej i obronnej między oboma państwami. Strony potwierdziły wolę dalszego rozwijania współpracy w sektorze przemysłu obronnego, w tym transferu technologii i lokalizacji produkcji w Polsce, a także zacieśniania relacji w obszarach zaawansowanych technologii, takich jak sztuczna inteligencja, półprzewodniki czy energetyka. Rozmowy objęły również kwestie równoważenia relacji handlowych oraz zwiększenia dostępu polskich produktów do rynku koreańskiego. Wspólne oświadczenie podkreśliło także zbieżność stanowisk w kwestiach bezpieczeństwa międzynarodowego, w tym wsparcia dla Ukrainy, sprzeciwu wobec współpracy militarnej Rosji z Koreą Północną oraz znaczenia utrzymania porządku międzynarodowego opartego na zasadach prawa. Wizyta, pierwsza na tym szczeblu od 27 lat, miała na celu potwierdzenie rosnącej roli Korei Południowej jako partnera Polski. Więcej na temat wizyty premiera Donalda Tuska w Korei Południowej i Japonii zob. [BlogOSA](#).

22 kwietnia: współpraca w zakresie bezpieczeństwa energetycznego oraz łańcuchów dostaw została omówiona z UE.

Wiceminister spraw

zagranicznych Chung Eui-hae spotkała się z ambasadorami oraz zastępcami szefów misji państw Unii Europejskiej w Seulu, wzywając do pogłębienia współpracy w obszarze łańcuchów dostaw oraz innowacji technologicznych. Rozmowy koncentrowały się na koordynacji działań w obliczu globalnych wyzwań, w tym wywołanych kryzysem na Bliskim Wschodzie. Dyskutowano także na temat rozwijania partnerstwa w ramach istniejących mechanizmów współpracy, takich jak umowa o wolnym handlu i partnerstwo w zakresie bezpieczeństwa i obrony. Strony podkreśliły potrzebę wypracowania konkretnych rezultatów współpracy, szczególnie w obszarach o znaczeniu strategicznym. W trakcie spotkania strona koreańska przedstawiła również swoje stanowisko wobec kluczowych kwestii międzynarodowych, w tym sytuacji na Półwyspie Koreańskim, na Bliskim Wschodzie oraz wojny w Ukrainie. Konsultacje wpisują się w szerszy trend zacieśniania relacji między Seulem a UE w kontekście rosnącego znaczenia bezpieczeństwa gospodarczego i koordynacji polityki wobec globalnych kryzysów.

27 kwietnia: umowa podwykonawcza dotycząca kontraktów zbrojeniowych została podpisana z polską firmą. Ambasador Republiki Korei Tae Jun-youl uczestniczył w ceremonii podpisania umowy podwykonawczej pomiędzy Hyundai Rotem a polską spółką Bumar. Podczas wydarzenia ambasador w wystąpieniu powitalnym wyraził zadowolenie z formalnego włączenia strony polskiej w proces produkcji czołgów K2PL, uzgodniony w ramach drugiego kontraktu wykonawczego. Podkreślił również, że podpisanie umowy stanowi przykład realizacji zobowiązań podjętych przez przywódców obu państw podczas wizyty premiera Donalda Tuska w Seulu, dotyczących wdrażania umowy ramowej o współpracy w sektorze obronnym z 2022 r.

29 kwietnia: współpraca polsko-południowokoreańska została omówiona w sejmie. Ambasador Republiki Korei w Polsce, Tae Jun-youl, wziął udział w spotkaniu z członkami Polsko-Koreańskiej Grupy Parlamentarnej oraz przedstawicielami rządu polskiego. W rozmowach uczestniczył m.in. minister rolnictwa i rozwoju wsi Stefan Krajewski oraz przedstawiciele Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Strony omówiły rezultaty wizyty premiera Donalda Tuska w Seulu oraz działania następcze. Szczególną uwagę poświęcono wdrażaniu uzgodnień na poziomie przywódców oraz dalszemu pogłębieniu współpracy dwustronnej, w tym w obszarach strategicznych, takich jak obronność i gospodarka.

III. RELACJE MIĘDZYKOREAŃSKIE

2 kwietnia: rezolucja ONZ na temat praw człowieka została ostro skrytykowana przez Pjongjang. Ministerstwo Spraw Zagranicznych KRLD potępiło przyjęcie przez Radę Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych kolejnej rezolucji dotyczącej sytuacji praw człowieka w Korei Północnej, określając ją jako „polityczną prowokację” oraz naruszenie suwerenności państwa. Dokument został przyjęty konsensualnie podczas 61. sesji Rady, a współinicjatorami było 50 państw, w tym Korea Południowa. Pjongjang skrytykował praktykę corocznego przyjmowania rezolucji, zarzucając mechanizmom ONZ selektywność, podwójne standardy i instrumentalizację kwestii praw człowieka do celów politycznych. W oświadczeniu podkreślono również, że priorytetem społeczności międzynarodowej powinno być badanie naruszeń popełnianych przez państwa zachodnie, a nie sytuacji wewnętrznej KRLD. Silniejsza niż w poprzednim roku reakcja Pjongjangu oraz retoryczne ataki na państwa inicjujące rezolucję sygnalizują wzmożenie konfrontacyjnego stanowiska wobec Seulu i państw zachodnich.

8 kwietnia: pociski balistyczne zostały wystrzelone przez KRLD. Korea Północna przeprowadziła kolejną serię prób raketowych, wystrzelując kilka pocisków krótkiego zasięgu z rejonu Wonsan. Rakiety przeleciały ok. 240 km i spadły do Morza Wschodniego (Japońskiego). Test nastąpił dzień po nieudanej próbie odpalenia innego pocisku, który uległ awarii we wczesnej fazie lotu, co sugeruje próbę szybkiego skorygowania błędów technologicznych. Seul, Waszyngton i Tokio podjęły wspólne działania analityczne, utrzymując podwyższony poziom gotowości. Kolejne testy wpisują się w utrzymującą się aktywność raketową KRLD w 2026 r. i mogą być interpretowane jako sygnał podtrzymania presji militarnej wobec Korei Południowej, mimo pojawiających się sporadycznych sygnałów łagodniejszej retoryki wobec władz w Seulu (pochwalenie reakcji prezydenta Lee Jae-myunga na incydent z przekroczeniem granicy przez cywilne drony).

18 kwietnia: intensyfikacja działań dyplomatycznych KRLD w państwach „Globalnego Południa” została odnotowana przez Seul. Ministerstwo Spraw Zagranicznych KRLD ogłosiło nominacje nowych ambasadorów m.in. w Nigerii i Brazylii, a także potwierdzono objęcie placówki dyplomatycznej w Białorusi przez nowego przedstawiciela. Ruchy te wpisują się w szerszy proces reorganizacji korpusu dyplomatycznego oraz zwiększania aktywności zagranicznej Pjongjangu. Zmiany kadrowe następują po zapowiedziach przywódcy Kim Jong Un dotyczących prowadzenia bardziej aktywnej i pragmatycznej „dyplomacji zorientowanej na interes narodowy”, ogłoszonych podczas ostatnich posiedzeń partyjnych i parlamentarnych. Nowe nominacje

obejmują doświadczonych dyplomatów i sygnalizują próbę wzmocnienia obecności KRLD w regionach dotychczas drugorzędnych dla jej polityki zagranicznej. Działania te mogą wskazywać na odejście od relatywnie pasywnej postawy dyplomatycznej z okresu pandemii COVID-19 na rzecz bardziej ofensywnej strategii, ukierunkowanej na dywersyfikację partnerstw międzynarodowych oraz przełamywanie izolacji politycznej i gospodarczej. Jednocześnie rozwój relacji z wybranymi państwami, w tym Białorusią, pozostaje spójny z pogłębiającą się współpracą Pjongjangu z Rosją.

19 kwietnia: północnokoreańskie testy raketowe zostały potępione przez Seul. Biuro Bezpieczeństwa Narodowego zwołało nadzwyczajne posiedzenie po wystrzeleniu przez Pjongjang pocisków balistycznych z rejonu Sinpo, uznając działanie za naruszenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ i wzywając do natychmiastowego zaprzestania prowokacji. Władze Korei Południowej wyraziły zaniepokojenie rosnącą częstotliwością testów raketowych oraz poleciły odpowiednim instytucjom wzmocnienie gotowości obronnej, szczególnie w kontekście zagranicznej podróży prezydenta do Indii i Wietnamu, która miała miejsce w momencie wystrzelenia pocisków. Północnokoreańskie próby raketowe zostały omówione podczas trójstronnych konsultacji wojskowych z USA i Japonią. Zgodnie z informacjami połączonych sztabów Korei Południowej i USA, start pocisków został wykryty i był na bieżąco monitorowany w ramach ścisłej współpracy sojuszniczej, obejmującej również wymianę danych wywiadowczych z Japonią.

24 kwietnia: wyniki badania opinii publicznej dotyczącego polityki wobec Korei Północnej zostały opublikowane. Democratic Peaceful Unification Advisory Council, instytucja doradcza prezydenta, opublikowała rezultaty sondażu za I kwartał 2026 r., wskazujące na relatywnie wysokie poparcie społeczne dla polityki „pokojowego współistnienia na Półwyspie Koreańskim” promowanej przez administrację Lee Jae-myunga. Zgodnie z wynikami badania, ok. 60% respondentów popiera zarówno kierunek transformacji obecnego systemu zawieszenia broni w trwały reżim pokojowy, jak i kontynuację polityki współistnienia z Koreą Północną. Jednocześnie ponad połowa badanych odrzuca koncepcję relacji międzykoreańskich jako stosunków „dwóch odrębnych państw”, promowaną przez Pjongjang, co wskazuje na utrzymujące się przywiązanie do idei jedności narodowej mimo rosnących napięć politycznych. Badanie pokazuje również ambiwalentny obraz postaw wobec Korei Północnej: społeczeństwo jest niemal równo podzielone między postrzeganie jej jako przeciwnika a potencjalnego partnera współpracy.

27 kwietnia: inicjatywa ustawodawcza na rzecz instytucjonalizacji międzykoreańskiej współpracy sportowej została podjęta przez Partię Demokratyczną. Heo Young z rządzącej Partii Demokratycznej Korei (DPK)

przedstawił projekt ustawy mającej stworzyć trwałe ramy dla współpracy sportowej między Koreą Południową a Koreą Północną. Propozycja zakłada ograniczenie podatności tego typu inicjatyw na wahania polityczne poprzez wprowadzenie szczególnych regulacji dotyczących m.in. wymiany sportowej, procedur wizowych i logistycznych oraz wsparcia finansowego. Projekt obejmuje utworzenie dedykowanych instytucji koordynacyjnych, uproszczenie procedur celnych oraz rozwój infrastruktury organizacyjnej i medialnej dla wspólnych wydarzeń sportowych. Celem jest zapewnienie ciągłości projektów niezależnie od bieżącej koniunktury politycznej oraz wykorzystanie sportu jako narzędzia budowy zaufania.

27 kwietnia: program nagrywania „listów” dla rozdzielonych rodzin został wznowiony. Ministerstwo ds. Zjednoczenia ogłosiło realizację edycji na 2026 r. projektu tworzenia tzw. „wideolistów” dla członków rodzin rozdzielonych w wyniku wojny koreańskiej. Inicjatywa ma na celu zachowanie świadectw osobistych doświadczeń oraz przygotowanie do ewentualnego wznowienia kontaktów międzyludzkich między obiema Koreami. Projekt zakłada nagrywanie wypowiedzi uczestników, m.in. wspomnienia rodzinne, doświadczenie rozłąki oraz przekazy kierowane do bliskich po drugiej stronie granicy. Materiały, za zgodą uczestników, mogą być publikowane na oficjalnej stronie programu oraz prezentowane w mediach publicznych. Program, realizowany od 2005 r., stanowi element polityki humanitarnej Seulu wobec problemu rozdzielonych rodzin, który pozostaje jedną z najbardziej wrażliwych konsekwencji podziału Półwyspu Koreańskiego. Władze zapowiedziały również rozszerzenie inicjatywy o większe wsparcie dla członków diaspory koreańskiej za granicą, co wskazuje na próbę umiędzynarodowienia działań w tym obszarze.

27 kwietnia: rocznica podpisania Deklaracji z Panmundżom była obchodzona w Korei Południowej. Prezydent Lee Jae-myung, w wystąpieniu z okazji 8. rocznicy porozumienia, zapowiedział kontynuację polityki „pokojowego współistnienia na Półwyspie Koreańskim” oraz gotowość do podejmowania jednostronnych działań na rzecz odbudowy zaufania z Koreą Północną. W przesłaniu podkreślono, że trwały pokój, zakończenie stanu wojny oraz wspólny dobrobyt obu Korei pozostają strategicznym celem rządu. Prezydent zaznaczył, że Seul będzie dążył do realizacji tych założeń poprzez działania wyprzedzające, przy jednoczesnym poszanowaniu systemu politycznego Północy, odrzuceniu scenariusza zjednoczenia poprzez absorpcję oraz unikaniu działań o charakterze konfrontacyjnym. Wystąpienie można odczytać jako sygnał powrotu do bardziej koncyliacyjnego podejścia wobec Pjongjangu, mimo dotychczasowego braku reakcji ze strony północnokoreańskiej.

28 kwietnia: zmiana podejścia do współpracy humanitarnej z Koreą Północną została zasygnalizowana przez Seul. Rząd Korei Południowej

dokonał rewizji ram regulacyjnych dotyczących wsparcia dla Korei Północnej, zastępując termin „pomoc dla Północy” pojęciem „międzykoreańskie projekty humanitarne”. Zmiana, wprowadzona przez Ministerstwo ds. Zjednoczenia, ma charakter nie tylko semantyczny, lecz odzwierciedla próbę odejścia od jednostronnego modelu wsparcia na rzecz bardziej wzajemnego i „partnerskiego” podejścia do współpracy. Nowe regulacje rozszerzają zakres działań humanitarnych oraz zwiększają elastyczność operacyjną organizacji pozarządowych, m.in. poprzez podniesienie limitów finansowania (do 70% kosztów projektu) oraz zwiększenie liczby możliwych dofinansowań rocznie. Jednocześnie złagodzone wymogi proceduralne, w tym ograniczono obowiązki dokumentacyjne związane z weryfikacją dystrybucji pomocy po stronie północnokoreańskiej. Zmiany obejmują również uproszczenie zasad eksportu dóbr humanitarnych do państw trzecich w celu dalszego przekazania ich do Korei Północnej, co ma ułatwić realizację projektów w warunkach zamrożonych relacji międzykoreańskich. Reforma wskazuje na próbę pragmatycznego dostosowania polityki Seulu do obecnego impasu w relacjach z Koreą Północną, przy jednoczesnym utrzymaniu kanałów współpracy o charakterze niepolitycznym.

28 kwietnia: zdolności rozpoznawcze Korei Południowej zostały utrzymane mimo ograniczeń ze strony USA. Pomimo częściowego ograniczenia przez Stany Zjednoczone udostępniania danych satelitarnych dotyczących Korei Północnej, rząd w Seulu deklaruje utrzymanie pełnej zdolności do prowadzenia działań rozpoznawczych i obserwacyjnych. Według przedstawicieli administracji, krajowe systemy satelitarne kompensują redukcję wsparcia sojuszniczego, umożliwiając ciągłość monitoringu militarnego. Kluczowym elementem wzmocnienia autonomii wywiadowczej jest zakończenie procesu operacjonalizacji piątego wojskowego satelity rozpoznawczego, co pozwoli na pełne wdrożenie konstelacji zdolnej do precyzyjnej identyfikacji celów naziemnych. Równoległe trwają przygotowania do wykorzystania satelity wysokiej rozdzielczości „Arirang-7”, który ma zostać włączony do systemu w drugiej połowie roku.

29 kwietnia: Korea Północna została pozwana przez jeńców wojennych. Grupa pięciu ocalałych południowokoreańskich jeńców wojennych z okresu wojny koreańskiej wniosła pozew przeciwko Korei Północnej oraz jej przywódcy Kim Jong-unowi, domagając się odszkodowań za wieloletnią pracę przymusową po zakończeniu działań wojennych. Powodowie argumentują, że mimo zawieszenia broni w 1953 r. nie zostali repatriowani, lecz skierowani do ciężkich prac, m.in. w kopalniach, co spowodowało trwałe szkody fizyczne i psychiczne. Jest to trzecie tego typu postępowanie, przy czym wcześniejsze wyroki południowokoreańskich sądów przyznawały rację powodom. W kontekście ograniczonej liczby żyjących ofiar (zaledwie kilku byłych jeńców pozostaje przy

życiu), postępowanie nabiera również wymiaru pilnego rozliczenia historycznych naruszeń praw człowieka. Pozew wpisuje się w szerszy trend wykorzystywania instrumentów prawnych do adresowania kwestii odpowiedzialności Korei Północnej, mimo praktycznych ograniczeń w egzekwowaniu orzeczeń. Jednocześnie sprawa wzmacnia presję na instytucjonalizację pamięci o losie jeńców wojennych oraz rozwój mechanizmów ich formalnego upamiętnienia i rehabilitacji w Korei Południowej.

KOMENTARZ

Dalszy rozwój relacji na linii Moskwa – Pjongjang. W kwietniu doszło do wyraźnej intensyfikacji kontaktów między Koreą Północną a Rosją, obejmującej zarówno wymiar symboliczny, jak i operacyjny. W Pjongjangu zorganizowano uroczyste otwarcie „Pomnika zasług bojowych zagranicznych operacji wojskowych”, upamiętniającego udział północnokoreańskich żołnierzy w walkach po stronie Rosji w obwodzie kurskim. W ceremonii uczestniczył przywódca Kim Jong Un oraz wysokiej rangi delegacja rosyjska, w tym przewodniczący Dumy Wiaczesław Wołodin i minister obrony Andriej Bielousow.

Wydarzeniu towarzyszyły spotkania na najwyższym szczeblu, podczas których podkreślono „braterstwo broni” oraz wspólny charakter działań militarnych. Strona rosyjska wyraziła publiczne uznanie dla wkładu wojsk KRLD w działania wojenne, natomiast Pjongjang zaakcentował strategiczne znaczenie współpracy w kontekście rywalizacji z Zachodem. Jednocześnie pojawiły się zapowiedzi dalszej instytucjonalizacji relacji wojskowych, w tym przygotowania wieloletniego planu współpracy na lata 2027–2031.

W tym samym czasie południowokoreańskie i zachodnie analizy ujawniły możliwą skalę zaangażowania militarnego Korei Północnej w Ukrainie. Analizy wskazują, że liczba poległych żołnierzy mogła sięgnąć ok. 2300 osób, co czyni tę operację bezprecedensowym przypadkiem bezpośredniego udziału KRLD w konflikcie zbrojnym poza regionem.

Wydarzenia te wskazują, że relacje na linii Moskwa – Pjongjang w ostatnich latach zaczęły wykraczać poza ograniczoną współpracę polityczną i gospodarczą w kierunku faktycznego partnerstwa wojskowego. Kluczowym momentem tej

transformacji było zaangażowanie wojsk północnokoreańskich w działania zbrojne po stronie Rosji w rejonie Kurska, co zostało następnie symbolicznie i politycznie utrwalone poprzez budowę w Pjongjangu kompleksu upamiętniającego wspólne działania bojowe. Ponadto w trakcie kwietniowej wizyty rosyjskiej delegacji (20-24 kwietnia) zapowiedziano opracowanie wieloletniego (2027–2031) planu współpracy wojskowej, co wskazuje na próbę jej formalizacji i długoterminowego zakotwiczenia. Kolejnym istotnym elementem legitymizującym zacieśnienie relacji jest narracja o „braterstwie broni”. W narracjach obu państw podkreśla się wspólną walkę przeciwko „zagrożeniom zewnętrznym”. Sama budowa pomnika ma znaczenie zarówno wewnętrzne, jak i zewnętrzne. W Korei Północnej ma na celu konsolidację społeczeństwa i legitymizację kosztów polityki zagranicznej. W kontekście zewnętrznym sygnalizuje natomiast trwałość sojuszu z Rosją i gotowość do dalszych wspólnych działań militarnych.

Obecna dynamika wskazuje, że relacje między Moskwą a Pjongjaniem zmierzają w kierunku bardziej trwałego sojuszu niż dotychczas. Jeśli trend ten się utrzyma, może to prowadzić do trwałej zmiany architektury bezpieczeństwa w regionie Indo-Pacyfiku, chociażby poprzez potencjalne zwiększenie zdolności militarnych KRLD. Dla Korei Południowej oznacza to konieczność ścisłego monitorowania zakresu transferu technologii z Rosji do Korei Południowej (czemu ma służyć m.in.: dalszy rozwój systemu satelitów szpiegowskich) czy stopnia instytucjonalizacji współpracy (np. wspólne ćwiczenia, struktury dowodzenia).

Ożywienie relacji na linii Pekin – Pjongjang. Należy odnotować, że ożywienie działań dyplomatycznych Korei Północnej nie dotyczy tylko Rosji (a także Białorusi), ale również Chin. Kwieciowa wizyta szefa chińskiej dyplomacji Wang Yi w Pjongjangu oraz jego spotkanie z Kim Jong Unem stanowią istotny sygnał ożywienia relacji dwustronnych po okresie względnego ochłodzenia. Rozmowy koncentrowały się na intensyfikacji kontaktów politycznych, koordynacji stanowisk wobec sytuacji międzynarodowej oraz podkreśleniu znaczenia współpracy strategicznej w zmieniającym się środowisku geopolitycznym. Jednocześnie Korea Północna wyraziła poparcie dla chińskiej koncepcji ładu międzynarodowego, co wskazuje na rosnącą zbieżność narracyjną obu państw wobec Zachodu. Wizyta wpisuje się w szerszy trend wznowienia kontaktów, od przywracania połączeń transportowych po wcześniejsze spotkania na wysokim szczeblu, sugerując przejście od „pauzy pandemicznej” do fazy ponownej aktywizacji relacji.

W przeciwieństwie do relacji z Rosją, które nabierają wymiaru militarnego, współpraca z Chinami ma bardziej złożony i wielowymiarowy charakter, obejmuje gospodarkę, dyplomację i stabilność regionalną. Należy zwrócić także uwagę, że dla Pekinu omówione powyżej zbliżenie Moskwy i Pjongjangu stanowi pewnego rodzaju zagrożenie. Wizyta Wang Yi może być interpretowana jako próba odzyskania wpływu nad Koreą Północną. Pekin dąży do tego, by nie dopuścić do nadmiernej autonomizacji polityki zagranicznej Pjongjangu ani do jego pełnego uzależnienia od Moskwy. Z kolei dla KRLD odbudowa relacji z Chinami ma charakter pragmatyczny, zwiększający nie tylko przestrzeń manewru dyplomatycznego, ale także dostęp do zasobów ekonomicznych. Obecne ożywienie relacji między Koreą Północną a Chinami można interpretować jako kontrolowaną normalizację, a nie pełne strategiczne zbliżenie na wzór relacji z Rosją. Z perspektywy Korei Południowej istotne wydaje się obserwowanie czy dojdzie do takich wydarzeń jak szczyt z udziałem przewodniczących Xi Jinpinga i Kim Jong Una, a także chińskich reakcji na działania militarne KRLD, by ocenić w jakim stopniu doszło do zbliżenia między tymi państwami.

**OŚRODEK SPRAW
AZJATYCKICH**
Uniwersytet Łódzki

RAPORTY OPINIE DORADZTWO

PIERWSZY W POLSCE UNIWERSYTECKI
THINK-TANK

DORADZTWO POLITYCZNE I BIZNESOWE

ZESPÓŁ Z PRAKTYKĄ W AZJI

www.osa.uni.lodz.pl

